

Sygn. akt I AGa 76/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Beata Wojtasiak
Protokolant	:	Małgorzata Sakowicz - Pasko

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2022 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Banku (...) S.A. w W.**

przeciwko **J. D.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 2 marca 2021 r. sygn. akt VII GC 306/17

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda 4.050 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.**

(...)

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w pozwie skierowanym **przeciwko J. D.** wnosił o zasądzenie kwoty 44.556,99 CHF tytułem niespłaconego kapitału, kwoty 4.159,70 CHF tytułem niespłaconych odsetek naliczonych od dnia 20.06.2016 r. do dnia 07.09.2017 r., dalszych należnych odsetek za okres od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty naliczanych od kwoty 44.556,99 CHF, według zmiennej stopy procentowej obowiązującej dla kredytów przeterminowanych w (...) SA, stanowiącej każdorazowo czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, która na dzień sporządzenia niniejszego pozwu wynosi 10 % w stosunku rocznym, nie wyższej niż określonej przepisem art. 481 § 2¹ k.c. Jednocześnie powód wnosił o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zawarł z pozwanym dnia 03.04.2007r. umowę nr (...) Kredytu inwestycyjnego w rachunku kredytowym w walucie polskiej dla posiadaczy rachunku bieżącego typu (...). Na jej

mocy udzielono pozwanemu kredytu w wysokości 254.000,00 zł. W aneksie nr (...) z dnia 27.06.2008 r. do ww. umowy zmieniono numer umowy kredytu na (...) oraz przewalutowano kwotę kredytu ze złotych polskich na franki szwajcarskie. Na mocy kolejnych aneksów (...) zmieniano harmonogram spłaty przedmiotowego kredytu. Z uwagi na brak spłaty bank wypowiedział umowę, lecz mimo to należność nie została przez pozwanego uregulowana.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VII Wydział Gospodarczy nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym dnia 06 października 2017 r., sygn. akt VII GNe 423/17 uwzględnił powództwo w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wnosił o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany zgłosił zarzuty: przedawnienia roszczenia, nieprawidłowo wyrażonej wartości przedmiotu sporu poprzez brak wyrażenia jej w walucie polskiej oraz zarzut oparcia powództwa na klauzuli niedozwolonej. Wskazywał na naruszenie art. 358 § 1 k.c. (przed nowelizacją kodeksu cywilnego z dnia 24.01.2009 r. – Dz.U. 2008 Nr 228, poz. 1506 zm.) poprzez wyrażenie wysokości zobowiązania umownego w walucie (...) i jednocześnie wypłatę świadczenia w PLN, a także naruszenie art. 385¹ § 1 k.c. poprzez wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pomimo faktu nieistnienia w aneksie do umowy z dn. 27 czerwca 2008 r. żadnych zapisów przewidujących sposób i kurs wymiany waluty z polskich złotych na franki szwajcarskie. Z ostrożności zarzucił też naruszenie art. 358¹ § 3 k.c. poprzez brak zastosowania klauzuli waloryzacyjnej w przypadku powszechnie znanej (art. 228 § 1 k.p.c.) zmiany siły nabywczej franka szwajcarskiego.

Wyrokiem z dnia 2 marca 2021 r. Sąd Okręgowy w Białymstoku w punkcie I zasądził od pozwanego J. D. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 48.716,69 CHF z odsetkami umownymi od kwoty 44.556,99 CHF za okres od dnia 13 września 2017 r. do dnia zapłaty według zmiennej stopy procentowej obowiązującej dla kredytów przeterminowanych w (...) S.A. stanowiącej każdorazowo czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, która na dzień sporządzenia pozwu wynosiła 10% w stosunku rocznym, jednak nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, w punktach II i III orzekł o kosztach procesu i kosztach sądowych.

Sąd Okręgowy ustalił, że strony łączyła umowa nr (...) kredytu inwestycyjnego w rachunku kredytowym w walucie polskiej dla posiadaczy rachunku bieżącego typu (...). Pozwany zawarł ww. umowę w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą pod nazwą J. D. (...). W jej ramach (...) SA postawiło do dyspozycji pozwanego kredyt w walucie polskiej w wysokości 254.000,00 zł. Środki z kredytu przeznaczone miały być na finansowanie zakupu 1/2 części nieruchomości tj. lokalu użytkowego nr (...) zlokalizowanego na I piętrze budynku położonego w B. przy ul. (...), garaż nr (...) (miejsce postojowe) oraz udział w prawie współwłasności gruntu i części budynku i urządzeń służących do wspólnego użytku ogółu właścicieli. Pozwany zajmował się sprzedażą odzieży używanej, kredyt był na zakup lokalu związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Kredyt udzielony został na okres od 03.04.2007 r. do 02.04.2017 r.

Zgodnie z § 3 ust. 1 umowy wykorzystanie kredytu miało następować w walucie polskiej, zgodnie z przeznaczeniem i do wysokości udzielonego kredytu w formie bezgotówkowej, poprzez realizację dyspozycji kredytobiorcy w ciężar rachunku o którym mowa w § 2 ust. 2 nr (...).

Strony postanowiły, że kwota wykorzystanego kredytu jest oprocentowana w stosunku rocznym według zmiennej stopy procentowej. Stopa procentowa równa jest stawki referencyjnej, powiększonej o marżę banku. Stawkę referencyjną stanowi WIBOR-S, oznaczający ustaloną przez (...) S.A. średnią arytmetyczną wartość WIBOR-1M z notowań od 25 dnia poprzedniego miesiąca do 24 danego miesiąca z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku, która obowiązuje jako stawka referencyjna od pierwszego dnia następnego miesiąca kalendarzowego. Wysokość stawki referencyjnej podawana jest do wiadomości w Tabeli kursów (...) SA. Marża banku jest stała w umownym

okresie kredytowania i zależy od wyniku dokonanej przez (...) SA oceny zdolności kredytowej Kredytobiorcy oraz stopnia ryzyka banku. Marża banku wynosi 1,4%. O zmianie wysokości oprocentowania kredytu i dacie wprowadzenia tej zmiany (...) SA powiadamia pisemnie Kredytobiorcę i Poręczycieli. Zmiana wysokości oprocentowania kredytu nie wymaga wypowiedzenia przez (...) SA umowy w tej części. W każdym okresie obrachunkowym wchodzącym w skład umownego okresu kredytowania stopa procentowa jest stała. W § 5 ust. 1 określono jak płatne są odsetki od wykorzystanego kredytu, w § 6 i 7 zasady pobierania prowizji.

W umowie w § 8 ustalono następujące terminy spłaty kredytu:

1. 118 rat w kwocie 2.140 zł płatnych pierwszego dnia każdego miesiąca, poczynając od 1 czerwca 2007 r. do 1 marca 2017 r.
2. ostatnia 119 rata płatna w kwocie 1.480 zł płatna w dniu 2 kwietnia 2017 r.

Zgodnie z § 9 umowy spłata kredytu w kwotach i terminach określonych w § 8 dokonywana miała być w formie obciążenia przez (...) SA rachunku, o którym mowa w § 5 ust. 2 kwotą kredytu.

W § 11 umowy strony postanowiły, że niespłacenie w terminie kredytu albo jego części spowoduje, że od następnego dnia niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym. Należność z tytułu przeterminowanego zadłużenia (...) SA potrąci bez osobnego wezwania z rachunku Kredytobiorcy bieżącego (...) nr (...) w Oddziale 2 w B.. W ust. 5 i 6 postanowiono, że termin wypowiedzenia niniejszej umowy wynosi 30 dni, a za datę doręczenia zawiadomienia uznaje się dzień doręczenia zawiadomienia osobiście bądź listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, a także dzień pierwszego awizowania nie doręzonego zawiadomienia na ostatni znany (...) SA adres (k. 18).

Zgodnie z § 15 ust. 3 w następnym dniu po upływie terminu, w którym zadłużenie stało się wymagalne, (...) SA ma prawo do podjęcia działań zmierzających do odzyskania należności (...) SA.

Z kolei w § 17 umowy postanowiono, że (...) SA pobierze z rachunku prowadzonego przez (...) SA:

- bieżącego (...) nr (...) w Oddziale 2 w B. środki pieniężne w przypadku niespłacenia wszelkich należności (...) SA z tytułu udzielonego kredytu.

W Aneksie (...) do Umowy nr (...) z dnia 27 czerwca 2008r. strony postanowiły, że w związku ze zmianą waluty kredytu z PLN na (...) zmienia się: dotychczasowa umowa kredytu z dnia 2 lipca 2007 r. o numerze (...)otrzymuje numer (...), a kwota aktualnego zadłużenia z tytułu kredytu z 226.180,00 PLN na 109.583,33 CHF. W aneksie strony ustaliły też na nowo jednolite brzmienie w treści tam wskazanej. Postanowiono, że wykorzystanie kredytu następować będzie w walucie udzielenia kredytu tj. walucie polskiej (§ 3 ust. 1 pkt 1). Postanowiono, że stawkę referencyjną stanowi zmienna stawka LIBOR, a marża banku wynosi 1,6 %. Ustalono nową ilość rat, ich wysokość i okres spłat. Postanowiono, że spłata kredytu, w kwotach i terminach określonych w § 8, dokonana będzie w formie obciążenia przez (...) S.A. rachunku o którym mowa w § 5 ust. 2 kwotą kredytu w walucie kredytu. W § 21 ust. 4 kredytobiorca oświadczył, że został poinformowany o ryzyku zmiany kursów waluty polegającym na wzroście wysokości zadłużenia z tytułu kredytu oraz wysokości rat kredytu i odsetek wyrażonych w walucie polskiej, przy wzroście kursu waluty kredytu oraz zmiany stopy procentowej polegającym na wzroście odsetek przy wzroście stawki referencyjnej. Oświadczył, że ponosi to ryzyko. W ust. 5 postanowiono, że w całym okresie kredytowania kredytobiorca może dokonać zmiany waluty kredytu. W przypadku zmiany waluty kredytu zmianie może ulec wysokość zadłużenia z tytułu kredytu, wysokość stawki referencyjnej, wysokość marży oraz wysokość rat kredytu. Aneks został sporządzony i podpisany na wniosek J. D..

W Aneksie nr (...) z dnia 16 stycznia 2013 r. do Umowy z dnia 03.04.2007 r. z późn. zm. stwierdzono, że w dniu zawarcia aneksu, tj. na dzień 16.01.2013 r., stan zadłużenia wynosił łącznie 67.476,40 CHF, w tym kapitał bieżący, odsetki i koszty w kwotach szczegółowo tam wskazanych. Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty zadłużenia z tytułu

kapitału w ratach płatnych zgodnie z harmonogramem przedstawionym w tabeli zawartej w aneksie. Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty zadłużenia z tytułu odsetek zgodnie z warunkami określonymi w umowie kredytu. Aneks wszedł w życie z dniem zawarcia.

W aneksie nr (...) z dnia 15 listopada 2013 r. do Umowy z dnia 03.04.2007 r. stwierdzono, że w dniu zawarcia aneksu tj. na dzień 15.11.2013 r. stan zadłużenia wynosi łącznie 64.840.14 CHF, w tym kapitał bieżący, odsetki i koszty w kwotach szczegółowo tam wskazanych. Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty zadłużenia z tytułu kapitału w ratach płatnych zgodnie z harmonogramem przedstawionym w tabeli zawartej w aneksie. Kredytobiorca zobowiązał się do spłaty zadłużenia z tytułu odsetek zgodnie z warunkami określonymi w umowie kredytu. Aneks wszedł w życie z dniem zawarcia.

W dniu 16 stycznia 2017 r. bank wypowiedział pozwanemu warunki spłaty umowy kredytu, z powodu braku spłaty. Przesyłkę awizowano.

W związku z wypowiedzeniem warunków spłaty umowy z dnia 03.04.2017 r. powodowy bank wystosował wezwanie do zapłaty, w którego treści wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 46.481,27 CHF, przysługującej z tytułu: 1) kapitału 44.556,99 CHF, 2) odsetek 1.907,68 CHF 3) prowizji i opłat 16,60 CHF oraz dalszych odsetek naliczanych na bieżąco według zmiennej stopy procentowej wynoszącej na dzień sporządzenia niniejszego pisma 10,00 % w stosunku rocznym w terminie 7 dni, licząc od dnia doręczenia wezwania. Pismo odebrał dorosły domownik w miejscu zamieszkania pozwanego.

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych nr (...) zadłużenie pozwanego na dzień 07 września 2017 r. wynosiło 44.556,99 CHF tytułem niespłaconego kapitału, 4.159,70 CHF tytułem niespłaconych odsetek naliczonych od dnia 20 czerwca 2016 r. do dnia 07 września 2017 r.

W tak ustalonym stanie sprawy Sąd pierwszej instancji doszedł do wniosku, że przedmiotowa umowa była umową kredytu denominowanego.

Sąd odwołał się do regulacji 69 ust. 1 ustawy Prawo bankowe w treści obowiązującej w dacie zawierania umowy i wywiódł, że wbrew argumentom pozwanego, przepis ten nie ustanawiał zakazu zawierania umów o kredyt denominowany. Treść tej regulacji nakazywała jedynie określenie kwoty i waluty kredytu. Zdaniem Sądu umowa przewalutowana aneksem nr (...) nie sprzeciwiała się powołanemu przepisowi art. 69 ust. 1 ustawy prawo bankowe, zgodnie z którym kredytobiorca zobowiązuje się do zwrotu wykorzystanego kredytu. Waluta kredytu wyrażona została w umowie zmienionej aneksem nr (...) w (...). Wyplata środków była w PLN, a do przewalutowania doszło później, na mocy aneksu nr (...) do umowy. Spłata kredytu zaś, jak wynika z zeznań świadka T. B., była możliwa i w walucie polskiej i w (...).

Odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego Sąd Okręgowy stwierdził, że dopuszczalne jest zaciągnięcie zobowiązania w walucie obcej z równoczesnym zastrzeżeniem, że wypłata i spłata kredytu (pożyczki) będzie dokonywana w pieniądzu krajowym; zastrzeżenie takie dotyczy wyłącznie sposobu wykonania zobowiązania, przez co nie powoduje zmiany waluty wierzytelności. Orzecznictwo uznaje dopuszczalne zarówno umowy kredytu indeksowanego, jak i denominowanego zawarte przed rokiem 2011 (kiedy w ustawie Prawo bankowe określono jej postanowienia).

Takie umowy kredytowe nie były sprzeczne z obowiązującym do stycznia 2009r. brzmieniem art. 358 § 1 k.c. W tym okresie obowiązywał już art. 358¹ § 2 k.c. zezwalający na określenie wysokości świadczenia pieniężnego przez odwołanie do innego niż pieniądź miernika wartości. Możliwą postacią dopuszczalnej waloryzacji świadczeń stron było odwołanie się do wartości pieniądza obcego, zaś banki posiadały ogólne zezwolenie dewizowe na zawieranie umów skutkujących powstawaniem zobowiązań wycenianych w walutach obcych.

Sąd stwierdził, że brak było podstaw do zastosowania zasady waloryzacji wynikającej z art. 358¹ § 3 k.c. W myśl art. 358¹ § 3 k.c. dopuszczalna jest sądowa waloryzacja świadczeń pieniężnych, stanowiąca kolejny wyjątek od zasady nominalizmu, co potwierdza użyte w nim sformułowanie "w razie istotnej zmiany siły nabywczej pieniądza". Za istotną nie będzie mogła zostać uznana każda zmiana siły nabywczej pieniądza. Pewna skala zmian mieści się bowiem w zakresie tzw. normalnego ryzyka kontraktowego, a więc ryzyka zmian, z którym liczyć się powinien każdy, kto zawiera umowę.

W ocenie Sądu nie nastąpiła istotna zmiana siły nabywczej pieniądza. Ponadto, w analizowanej umowie J. D. wprost oświadczył że jako kredytobiorca został poinformowany o ryzyku zmiany kursu waluty i ponosi to ryzyko. Tym bardziej więc nie była uzasadniona w przedmiotowym przypadku ingerencja Sądu w stosunek obligacyjny stron. Poza tym zgodnie art. 358¹ § 4 k.c. waloryzacji sądowej nie może domagać się strona prowadząca przedsiębiorstwo, jeżeli świadczenie pozostaje w związku z prowadzeniem tego przedsiębiorstwa. W niniejszej sprawie pozwany prowadził i prowadzi przedsiębiorstwo a świadczenie z umowy pozostaje w związku z nim, o czym świadczy chociażby część wstępna umowy kredytu i aneksów, gdzie wymieniony jest pozwany jako prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą J. D. (...).

Sąd ocenił również, że zawarcie przedmiotowej umowy pozostaje też w zgodzie z art. 353¹ k.c.

Reasumując stwierdził, iż zawarta przez strony umowa, przewalutowana na franki szwajcarskie Aneksem nr (...) była ważna i wiążąca.

Następnie Sąd rozważał, czy J. D. zawarł umowę kredytu jako konsument czy jako przedsiębiorca, co miało znaczenie w kontekście art. 385¹ § 1. k.c. Strona będąca przedsiębiorcą, bądź też taka, która dokonała czynności prawnej w związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą, nie może bowiem powołać się na istnienie w umowie klauzul abuzywnych. Kwestia braku bezpośredniego związku między dokonaną przez dany podmiot czynnością prawną a jego działalnością gospodarczą lub zawodową jest kryterium najistotniejszym i najbardziej charakterystycznym dla pojęcia konsumenta. W orzecznictwie wskazuje się, że umowa konsumencka z reguły ma zmierzać do zaspokajania potrzeb własnych, osobistych, „prywatnych” lub ma zapewniać funkcjonowanie gospodarstwa domowego.

Zaciągnięty przez pozwanego kredyt przeznaczony był na sfinansowanie zakupu 1/2 części nieruchomości tj. lokalu użytkowego nr (...) zlokalizowanego na I piętrze budynku położonego w B. przy ul. (...), garażu nr (...) i przynależnym udziałem w prawie współwłasności gruntu i części budynku i urządzeń służących do wspólnego użytku ogółu właścicieli. W umowie kredytowej i aneksach do niej wymieniony był pozwany jako przedsiębiorca, ze wskazaniem nazwy pod jaką prowadzi działalność gospodarczą. Jak zaś zeznał współwłaściciel lokalu D. G. (1), prowadził w tym lokalu działalność gospodarczą ze sprzedażą odzieży używanej, połowę tego lokalu podnajmował pozwany. Świadek wraz z pozwanym poręczyli sobie kredyty, przymierzali się do wzięcia kolejnego kredytu na zakup kolejnego lokalu. Sąd nie miał więc wątpliwości, że zakupu przedmiotowej nieruchomości dokonał pozwany w celu osiągnięcia zysku. Ratę pobierał bank z konta biznesowego pozwanego - co też potwierdza gospodarczy, a nie konsumencki charakter kredytu. Dodatkowo najem zakupionej nieruchomości był przez pozwanego fakturowany i wystawiane przez niego faktury najemcy zaliczał do przychodu z działalności gospodarczej. Również przesłuchana w charakterze świadka żona pozwanego K. D. zeznała, że kredyt został zaciągnięty na zakup lokalu i początkowo miał służyć do prowadzenia przez niego w tym lokalu działalności gospodarczej, a później był wynajmowany D. G. (1) w ramach prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej. Wobec powyższego Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie pozwany występował w roli przedsiębiorcy, nie zaś konsumenta. Jego czynności prawne podejmowane przy zawieraniu analizowanych umów podyktowane były chęcią osiągnięcia zysku.

Z powyższych przyczyn Sąd Okręgowy nie badał występowania w umowach postanowień niedozwolonych. Nie istnieje bowiem niemożność uznania klauzul abuzywnych wobec przedsiębiorcy.

Sąd wskazał, że pozwany jako przedsiębiorca występuje w obrocie gospodarczym jako podmiot profesjonalny, który z najwyższą starannością, zdecydowanie większą niż konsument, powinien dbać o własne interesy. Wobec tego decydując się na podpisanie umowy w kształcie zaproponowanym przez bank, winien upewnić się, iż jasne i zrozumiałe są dla niego wszystkie jej postanowienia. Bez znaczenia wobec tego pozostaje, iż bank nie wyjaśnił, jak wskazywali świadkowie D. G. (1) i K. D., na czym polega kredyt denominowany. Jeżeli pozwany nie znał zasad dotyczących tego rodzaju kredytu, sam powinien zadbać o rozwianie wszelkich wątpliwości w tym zakresie a już na pewno nie decydować się na jego zaciągnięcie. Nie jest to natomiast okoliczność, która może w tym przypadku negatywnie obciążać powoda.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie doszło do przedawnienia roszczenia powoda. Wymagalność kredytu związana jest z doręczeniem pozwanemu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej. Na skutek takiego wypowiedzenia, spłata całej kwoty kredytu pożyczonej od banku staje się wymagalna z upływem terminu wypowiedzenia. Termin wypowiedzenia kredytu wynosi 30 dni, chyba że umowa przewiduje dłuższy termin. W przedmiotowej sprawie umowa kredytowa wypowiedziana została w dniu 16.01.2017 r. Kredyt, którego powodowy bank udzielił pozwanemu jako klientowi, związany był z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej, co wprost wynika z oznaczenia stron zawartego w umowie. Zatem roszczenie banku wynikające z niespłaconego kredytu przedawnia się po upływie 3 lat od dnia jego wymagalności (art. 118 k.c.). Pozew w niniejszej sprawie został natomiast wniesiony w dniu 7 września 2017 r., a więc przed upływem ustawowego terminu przedawnienia.

Wydając wyrok, Sąd nie oparł się ostatecznie na opiniach biegłego z zakresu księgowości, dochodząc do wniosku, że okazały się one nieprzydatne. W szczególności uznał, że skoro pozwany występuje w sprawie jako przedsiębiorca, co wyklucza zastosowanie art. 385¹ i nast. k.c., to nie ma potrzeby badania abuzywności postanowień umownych dotyczących kursu przewalutowania kredytu, a tym bardziej niezasadne by było posługiwanie się kursem średnim NBP dla ustalenia wysokości zobowiązania pozwanego, czego dokonał biegły przy wydawaniu opinii uzupełniającej.

Odnośnie regulacji (...) § 1 k.c. Sąd zwrócił uwagę, że aneksem nr (...) strony zawarły de facto nową umowę kredytu - przez co dotychczasowy kredyt złotówkowy stał się kredytem denominowanym. Waluta kredytu określona została w aneksie nr (...) w (...). Od tego momentu spłata rat kredytu dokonywana była również w (...). Zmiana umowy kredytowej nastąpiła na wniosek pozwanego. Tym samym z chwilą zawarcia aneksu nr (...) kredyt udostępniony został pozwanemu w (...). W takiej też walucie, jak wynika z historii operacji na rachunku, był on następnie spłacany. Nie sposób więc dopatrzeć się sprzeczności działań powodowego banku z art. 358¹ § 1 k.c.

Sąd podkreślił, że przepis art. 358 § 1 k.c., w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia objętej sporem umowy, przewidywał, że z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, zobowiązania pieniężne na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej mogą być wyrażone tylko w pieniądzu polskim. Regulacja ta, statuująca tzw. zasadę walutowości, przewidywała powinność wyrażania każdego zobowiązania pieniężnego w walucie polskiej, z wyjątkiem zobowiązań, dla których odmienną regulację wprowadzały ustawy szczególne. Taką zaś regulację wprowadzała ustawa z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe, która w art. 3 ust. 1 przewidywała zasadę swobody dewizowej, zgodnie z którą w obrocie dewizowym wszystko co nie jest wyraźnie zakazane ustawowo jest dozwolone. Ustawa ta, w zakresie obrotu między rezydentami (osobami fizycznymi, mającymi miejsce zamieszkania w kraju oraz osobami prawnymi mającymi siedzibę w kraju), określiła ograniczenia jedynie w zakresie dokonywania rozliczeń w walutach obcych (art. 9 pkt 15). Nie wprowadza natomiast ograniczeń w ustalaniu zobowiązań w innej walucie, niż waluta polska. Możliwym jest zatem wyrażanie zobowiązań pieniężnych przez rezydentów, działających w kraju, w obcej walucie. Nie sposób więc zaaprobować twierdzeń pozwanego, jakoby objęta niniejszym sporem umowa podlegała wyłączeniu spod ustawodawstwa dewizowego z tej tylko przyczyny, że kwota udzielonego pozwanemu w ramach prowadzonej przez niego ówczesnie działalności gospodarczej, kredytu wypłacona została pierwotnie w polskich złotych.

W ocenie Sądu, już samo ustalenie w aneksie nr (...) do umowy przez strony przedmiotowej umowy, zobowiązania w walucie obcej (franku szwajcarskim), pozwala wywodzić, że do łączącego je stosunku zobowiązaniowego zastosowanie znajdować mogła zasada swobody dewizowej.

Sąd Okręgowy uznał, iż powództwo było zasadne i podlegało uwzględnieniu w całości. Przyjął, na podstawie zaferowanych przez powoda dowodów - historii operacji na rachunku oraz dokumentów w postaci szczegółowego rozliczenia kredytu, w którym uwzględniono wysokość wpłat i sposób ich zarachowania na poczet kapitału, kosztów i odsetek, że dochodzone pozwem roszczenie zostało wykazane tak co do zasady, jak i co do wysokości. Jako podstawę prawną odsetek podał art. 481 § 1 i § 2¹ k.c.

O kosztach procesu Sąd postanowił na mocy art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości i zarzucając:

1) **naruszenie prawa materialnego, tj. art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 13 maja 2002 r. Prawo bankowe (Dz.U. Nr 72, poz. 665) - aktualnego na dzień zawarcia aneksu nr (...) do umowy nr (...) (27 czerwca 2008 r.) - przejawiające się w ustaleniu, że umowa będąca podstawą odpowiedzialności kontraktowej pozwanego nie pozostaje w sprzeczności z treścią wyżej powołanego przepisu - podczas gdy biorąc pod uwagę brzmienie przepisu w zakresie w jakim wskazuje się, że kredytobiorca zobowiązuje się „zwrócić kwotę wykorzystanego kredytu” należy stwierdzić, że analizowana umowa w swej treści (§ 8 umowy z dn. 27 czerwca 2008 r.) przewiduje nie zwrot wykorzystanego kredytu (który został wykorzystany w PLN - vide expressis verbis brzmienie § 3 ust. 1 pkt 1 umowy z dn. 27 czerwca 2008 r.), lecz zwrot jego ustalonej jednostronnie przez Bank (...) w walucie (...). Brak jest również tym samym argumentów przemawiających za twierdzeniem, że powód był uprawniony do domagania się spełnienia świadczenia w walucie obcej, skoro kredyt został wykorzystany w PLN i mógł być spłacany w walucie PLN,**

2) **naruszenie prawa materialnego, tj. art. 69 ust. 2 pkt 2 i 4 ustawy z dnia 13 marca 2002 r. prawo bankowe (Dz.U. Nr 72, poz. 665) - aktualnego na dzień zawarcia aneksu nr (...) do umowy nr (...) [27 czerwca 2008 r.) - przejawiające się w ustaleniu, że umowa będąca podstawą odpowiedzialności kontraktowej pozwanego nie pozostaje w sprzeczności z treścią wyżej powołanych przepisów, tj. że w umowie określono walutę kredytu oraz zasady jego spłaty - podczas gdy na datę zaciągania zobowiązania kredytowego jedyną walutą, w której mogła być wyrażona był PLN [art. 358 § 1 k.c. Dz. U. 2003 nr 49, poz. 408), a zasady spłaty kredytu nie zostały ściśle określone na wypadek braku bieżącej spłaty kredytu (§ 17 umowy z dn. 27 czerwca 2008 r.),**

3) **naruszenie prawa materialnego, tj. art. 358¹ § 2 k.c. - poprzez jego interpretację contra legem przejawiającą się w uznaniu, że umowa kredytowa objęta rozpoznaniem nie była spreczna z obowiązującym do stycznia 2009 r. brzmieniem art. 358 § 1 k.c. ze względu na możliwość określenia świadczenia pieniężnego przez odwołanie się do waluty obcej jaką jest (...) podczas gdy z przepisu art. 358¹ § 2 k.c. jednoznacznie wynika, że punktem odniesienia przy waloryzacji musiałyby miernik wartości inny niż pieniądz. Natomiast nawet gdyby przyjąć, że czynnikiem waloryzacyjnym może być waluta obca to przy waloryzacji nawiązującej do wartości waluty obcej istotne znaczenie ma zawsze odpowiednie określenie miarodajnego kursu tej waluty do waluty polskiej czego w analizowanej umowie i niniejszej sprawie zabrakło,**

4) **naruszenie art. 58 k.c. - poprzez jego niezastosowanie i nieuznanie czynności prawnej - aneksu nr (...) do umowy nr (...) (27 czerwca 2008 r.) za bezwzględnie nieważną ze względu na sprzeczność z powszechnie obowiązującym na dzień jej zawierania prawem, tj. art. 69 ustawy z dnia 13 maja 2002 r. prawo bankowe (Dz.U. Nr 72, poz. 665)**

5) **naruszenie art. 69 ust. 4a ustawy z dnia 8 października 2020 r. prawo bankowe [Dz.U. z 2020 r. poz. 1896] w zw. z art. 4 ustawy z dn. 29 lipca 2011 r. o zmienia ustawy - prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw [Dz. U. z 2011 r. nr 165, poz. 984] - poprzez ich zastosowanie, w sytuacji gdy zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem sądów powszechnych oceny umowy wiążącej strony**

należy dokonywać przez pryzmat wymogów jakie umowa kredytu bankowego winna spełniać stosownie do treści art. 69 ustawy prawo bankowe w brzmieniu obowiązującym w dacie jej zawarcia, nie zaś w dacie późniejszej,

6) brak analizy treści umowy pod kątem spełnienia przesłanek z art. 69 ust. 4a ustawy z dnia 8 października 2020 r. prawo bankowe,

7) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie - przejawiająca się w ustaleniu, że pozwany w niniejszej sprawie nie może korzystać ze statusu konsumenta, podczas gdy czynności prawne dotyczące zawarcia umowy kredytowej zawarcia nr(...) nie pozostawały w bezpośrednim związku z wykonywaną przez pozwanego działalnością gospodarczą ; pozwany posiłkowo powołał się także na nowowprowadzony art. 385⁽⁵⁾ k.c, jako mogący stanowić wskazówkę interpretacyjną i umożliwiającą udzielenie pozwanemu ochrony przysługującej konsumentom,

8) naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie pobieżnej, nader dowolnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci:

a) zeznań świadków D. G., K. D., a także dokumentu w postaci aneksu nr (...) do umowy z dn. 27 czerwca 2008 r. przejawiające się w stwierdzeniu, że umowa nie zawiera klauzul niedozwolonych - podczas gdy takie zapisy znajdują się w § 3 ust. 1 pkt 1 i § 17 umowy z dn. 27 czerwca 2008 r. , a to z uwagi na wprowadzenie możliwości przewalutowania kwoty kredytu wypłaconego według kursu kupna dewiz obowiązującego w (...) SA w dniu wypłaty (aktualna (...) SA - § 3 ust. 1 pkt 1 umowy z dn. 27 czerwca 2008 r.), a także z uwagi na brak jakiegokolwiek wpływu kredytobiorcy na kurs waluty w przypadku samodzielnego pobierania kwot kredytu z konta pozwanego przez Bank (§ 17 umowy z dn. 27 czerwca 2008 r.).

b) opinii biegłego z zakresu rachunkowości w zakresie w jakim stwierdzono, że miała charakter pomocniczy i nie stanowiła podstawy wyrokowania - podczas gdy uznając klauzule umowne za abuzywne, opinia biegłego stanowi podstawę do dokonania tzw. przewalutowania kredytu (wprowadzenie innego mechanizmu waloryzacji na podstawie kursu średniego NBP),

9) naruszenie art. 358 § 1 k.c. (przed nowelizacją kodeksu cywilnego z dn.24.01.2009 - Dz.U. 2008 Nr 228, poz. 1506 zm.) - poprzez usankcjonowanie przez Sąd możliwości wyrażenia wysokości zobowiązania umownego w walucie (...) i jednocześnie wypłatę świadczenia w walucie PLN.

10) naruszenie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. oraz art. 245 k.c. -przejawiające się w uwzględnieniu powództwa w całości, pomimo że powód nie przedstawił żadnych dowodów na wykazanie faktu wysokości zadłużenia pozwanego, zaś księgi bankowe jako dokument prywatny nie stanowią wystarczającej podstawy do uznania zasadności roszczenia co do wysokości.

Powołując się na te zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

Powód wniósł o oddalenie apelacji na koszt pozwanego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Ustalenia Sądu Okręgowego są prawidłowe i zostały przyjęte za własne przez Sąd Apelacyjny na potrzeby postępowania odwoławczego. Jeśli chodzi o prawną ocenę sprawy, to zaaprobować należało wnioszek Sądu pierwszej

instancji, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny nie podzielił jednak oceny Sądu, że strony wiązała umowa o kredyt denominowany.

Jak wynika z akt sprawy oraz prawidłowych w tej mierze ustaleń Sądu pierwszej instancji pozwany z (...) Bankiem (...) S.A. w W. zawarł w dniu 3 kwietnia 2007r. umowę kredytu inwestycyjnego nr (...) w rachunku kredytowym w walucie polskiej dla posiadaczy rachunku bieżącego typu (...) (k.16). W ramach tej umowy Bank udzielił pozwanemu kredytu w walucie polskiej w kwocie 254 000 zł na okres od 3 kwietnia 2007 r. do 2 kwietnia 2017 r. na sfinansowanie zakupu lokalu użytkowego. Umowę tę pozwany zawarł w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Następnie aneksem nr (...) do tej umowy, zawartym 27 czerwca 2008 r. strony dokonały zmiany ww. umowy poprzez m.in. zmianę waluty z PLN na (...). Ustalono, że kwota aktualnego zadłużenia to 109 583,33 CHF, w aneksie tym przewidziano m.in. że spłata kredytu i odsetek będzie dokonywana w walucie kredytu, czyli w (...).

Odnosząc się do zastrzeżeń pozwanego odnośnie ważności aneksowanej umowy, podzielić należy jego stanowisko, że przepis art. 358 k.c. w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy (tj. w brzmieniu obowiązującym od 25 września 2003 roku do 23 stycznia 2009 roku) stanowił, że z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, zobowiązania pieniężne na terenie Rzeczypospolitej Polskiej mogą być wyrażane tylko w pieniądzu polskim.

Regulacja ta, statuująca tzw. zasadę walutowości, rzeczywiście przewidywała powinność wyrażania każdego zobowiązania pieniężnego w walucie polskiej, z wyjątkiem zobowiązań, dla których odmienną regulację wprowadzały ustawy szczególne. W szczególności obowiązujący zakres zasady walutowości ulegał – w następstwie kolejnych nowelizacji prawa dewizowego – zawężeniu, a ostatecznie zasada swobody dewizowej została ekspresis verbis wyrażona w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. - Prawo dewizowe. Taka regulacja w istocie wyłączyła, dla zobowiązań objętych Prawem dewizowym, zasadę wynikającą z art. 358 k.c., ale przecież przepis ten nie ustalił granic walutowości umożliwił dacie pierwszeństwa przepisowi innej ustawy. Zasadne jest zatem przyjęcie, że możliwe było w dacie zawarcia umowy przez strony wyrażanie zobowiązań pieniężnych przez rezydentów, działających w kraju, w obcej walucie.

Tego rodzaju ocena oznacza z kolei, że błędne było odwoływanie się do konstrukcji kredytu denominowanego przy ustalaniu rodzaju stosunku prawnego łączącego strony

W praktyce odróżnia się m.in. jako odmiany umowy o kredyt w złotych kredyt waloryzowany (indeksowany) kursem waluty obcej i kredyt dominowany w walucie obcej. Kredyt indeksowany to kredyt wyrażony w walucie polskiej (PLN), przy czym na dany dzień (najczęściej dzień uruchomienia kredytu), kwota kapitału kredytu (lub jej część) przeliczana jest na walutę obcą (według bieżącego kursu wymiany waluty), która to kwota stanowi następnie podstawę ustalania wysokości rat kapitałowo-odsetkowych. Wysokość kolejnych rat kapitałowo-odsetkowych określana jest zatem w walucie obcej, ale ich spłata dokonywana jest w walucie polskiej, po przeliczeniu według kursu wymiany walut na dany dzień (najczęściej na dzień spłaty).

Kredyt denominowany w walucie obcej to zaś kredyt, którego wartość wyrażona została w walucie obcej, ale uruchomiony został w walucie polskiej, a kredytobiorca dokonuje spłaty rat kapitałowo-odsetkowych w walucie polskiej, po przeliczeniu według kursu wymiany walut na dany dzień (najczęściej na dzień spłaty). Kredytobiorca zwraca bankowi sumę nominalną udzielonego kredytu (kapitał) stanowiącą określoną równowartość waluty obcej, w zależności od bieżącego kursu wymiany walut, wraz z odsetkami oraz ewentualnymi innymi opłatami.

Umowa zawarta przez strony nie odpowiada zatem przytoczonej wyżej definicji kredytu denominowanego, skoro pierwotnie umowa opiewała na walutę polską, a na skutek aneksu kwota kredytu została wyrażona w (...) i w tej walucie miała być dokonywana też spłata.

W tej sytuacji uzasadniony jest pogląd, że intencją stron było związanie się umową kredytu w pełni opartą na walucie franka szwajcarskiego. Jakkolwiek pewne wątpliwości interpretacyjne mogła tu nasuwać regulacja § 17 pkt 2 aneksu (umożliwiająca bankowi - w razie niewykonywania umowy przez pozwanego – pobierania środków pieniężnych – nie

tylko z jego z rachunku walutowego, lecz także z drugiego rachunku, jaki posiadał pozwany w powodowym Banku i jest tam mowa o „wszelkich środkach pieniężnych” – a nie tylko w (...) tym niemniej kwestia ta umyka wobec tego, że Bank swoje roszczenie oparł na wyliczeniu we frankach szwajcarskich i we frankach domagał się zapłaty.

Zgodzić się przy tym należało z Sądem pierwszej instancji, że pozwany nie ma w tej sprawie statusu konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c., co zamyka mu drogę do powoływania się na abuzywność zapisów umowy.

Jak zauważa się w orzecznictwie, dla kwalifikacji strony umowy jako konsumenta decydujące jest to, czy czynność prawna jest związana bezpośrednio z prowadzoną przez jej stronę działalnością profesjonalną (gospodarczą lub zawodową). Jeśli taki związek nie zachodzi, to strona umowy z przedsiębiorcą korzysta ze szczególnej ochrony prawnej. Definicja konsumenta w kontekście definicji działalności gospodarczej ma charakter funkcjonalny, kładąc nacisk na pełnioną przez jednostkę w określonym układzie sytuacyjnym rolę ekonomiczną. Kluczowy jest zatem charakter podejmowanej aktywności. Nie można uznać za konsumenta osoby fizycznej, która dokonała czynności prawnej w związku z prowadzoną przez nią samą działalnością gospodarczą (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 listopada 2020 r. I ACA 265/20, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 kwietnia 2020 r., I ACA 351/19).

W sprawie niniejszej jest niewątpliwe, że pozwany umowę zawarł jako osoba prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą J. D. (...) z siedzibą w C., jak też, że kredyt miał charakter kredytu inwestycyjnego i został przeznaczony na zakup lokalu użytkowego nr (...) zlokalizowanego w B., przy ul. (...). Czynność prawna pozwanego była bezpośrednio związana z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, co wynika nie tylko z samej umowy i aneksu nr (...), ale także z zeznań świadka T. B. – pracownika Banku (k.385 v. nagranie od znacznika czasowego 00:12:34), która wskazała, że pozwany zajmował się sprzedażą odzieży używanej, a kredyt został udzielony na zakup lokalu przeznaczonego do sprzedaży tej odzieży. Podobne wnioski płyną także z zeznań K. D. (k. 286, nagranie od znacznika 00:56:58). Świadek wskazała, że kredyt został zaciągnięty na zakup lokalu jej męża (pozwanego). Początkowo lokal miał służyć do prowadzenia działalności gospodarczej, a później był wynajmowany przez pozwanego D. G. (1) – przy czym najem ten miał miejsce w ramach działalności gospodarczej pozwanego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w okolicznościach niniejszej sprawy nie było przy tym możliwe zastosowanie względem pozwanego art. 385⁵ k.c. Zgodnie z nim przepisy dotyczące konsumenta, zawarte w art. 385¹-385³, stosuje się do osoby fizycznej zawierającej umowę bezpośrednio związaną z jej działalnością gospodarczą, gdy z treści tej umowy wynika, że nie posiada ona dla niej charakteru zawodowego, wynikającego w szczególności z przedmiotu wykonywanej przez nią działalności gospodarczej, udostępnionego na podstawie przepisów o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

Celem art. 385⁵ k.c. jest rozszerzenie ochrony prawnej przysługującej konsumentom na przedsiębiorców będących osobami fizycznymi w wypadku, gdy zawierają oni umowę wprawdzie związaną z ich działalnością gospodarczą, ale zarazem w treści swej wykraczającą poza wiedzę fachową łączącą się z przedmiotem działalności danego przedsiębiorcy. Wskazany artykuł został wprowadzony do Kodeksu cywilnego ustawą z 31.07.2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz.U. z 2019 r. poz. 1495) i obowiązuje dopiero od 1 stycznia 2021 r. Artykuł 70 powołanej ustawy 31.07.2019 r. zawiera natomiast normę intertemporalną, która wprost wyłącza stosowanie art. 385¹ do umów zawartych przed 1 stycznia 2021 r.

Umowa kredytu inwestycyjnego została zawarta 3 kwietnia 2007 r., zaś aneks nr (...) dnia 27 czerwca 2008 r. W tej sytuacji, wbrew zarzutowi apelacji pozwany nie może skorzystać z rozszerzonej ochrony prawnej, udzielonej w art. 385⁵ k.p.c. Z wyraźnej woli ustawodawcy przepis ten nie znajduje zastosowania do umów zawartych przed 1 stycznia 2021 r.

W konsekwencji, zarzuty apelacji nakierowane na wykazanie abuzywnego charakter zapisów umowy łączącej strony trafiają w próżnię. Pozwany jako podmiot nie będący konsumentem, który zawarł przedmiotową umowę jako przedsiębiorca, a limine nie może korzystać z systemu ochrony konsumenta, o jakim mowa art. 385¹ k.c. i n.

Pozwany wyraził zgodę na to, aby uprzednio zaciągnięte umową kredytu inwestycyjnego z dnia 3 kwietnia 2007 r. zobowiązanie w postaci kredytu wyrażonego i spłacanego w walucie polskiej, zostało określone w walucie (...) i aby w tej właśnie walucie było spłacane, co uczyniono aneksem nr (...) z dnia 27 czerwca 2008 r. Za jego zgodą doszło zatem do przewalutowania kredytu, przy czym jak już wyżej wskazano w tym czasie udzielanie kredytów w innej walucie niż polska było dopuszczalne i pozostawało w zgodzie z obowiązującą już zasadą swobody dewizowej.

Bezsporne jest i zostało to też ustalone przez Sąd pierwszej instancji, że z uwagi na brak spłaty rat kredytu pismem z dnia 16 stycznia 2017 r. powodowy Bank wypowiedział pozwanemu warunki spłaty umowy kredytu, wysyłając pismo na dwa adresy pozwanego tj. na adres zamieszkania i na adres prowadzenia działalności gospodarczej przesyłką poleconą. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni. Pozwany mimo awizacji, nie odebrał skierowanej do niego korespondencji. Nie uregulował także zadłużenia.

Zgodnie z § 11 aneksu nr (...), niespłacenie kredytu w terminie w całości albo w części powoduje, że od następnego dnia niespłacona kwota staje się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym (ust.1). Należność z tytułu przeterminowanego zadłużenia bank potrąci z bieżącego rachunku walutowego kredytobiorcy bez osobnego wzywania. W przypadku braku środków należność z tytułu przedterminowego zadłużenia Bank potrąci bez osobnego wzywania z pierwszych wpływów na rachunki, niezależnie od dyspozycji kredytobiorcy (ust. 2 i 3). W ust. 4 przewidziano, że w razie niezaspokojenia swojego roszczenia w sposób określony w ust. 3 (...) SA może obniżyć kwotę udzielonego kredytu albo wypowiedzieć umowę. Termin wypowiedzenia – stosownie do ust. 5 - wynosi 30 dni, licząc od dnia doręczenia zawiadomienia. W myśl ust.6 za datę doręczenia zawiadomienia uznaje się dzień doręczenia zawiadomienia osobiście bądź listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, a także dzień pierwszego awizowania niedoręczonego zawiadomienia wysłanego na ostatni znany (...) SA adres do korespondencji.

Jak zatem z tego wynika pozwany wypowiedzenia dokonał w zgodzie z zapisami umowy, zaś brak odbioru korespondencji nie tamował w żaden sposób biegu terminu wypowiedzenia, gdyż okoliczność ta została przewidziana i uregulowana w umowie.

Skutkiem wypowiedzenia umowy było wezwanie pozwanego do zapłaty z dnia 9 marca 2017 r , w którym wezwano go do spłaty kapitału – 44 556,99CHF, odsetek 1 907, 68 CHF i prowizji oraz opłat – 16,60 CHF oraz dalszych należnych odsetek naliczanych na bieżąco według zmiennej stopu procentowej wynoszącej na datę sporządzenia pisma 10.00% w stosunku rocznym, w terminie 7 dni, licząc od dnia wezwania. Pozwany nie uregulował tej kwoty, co skutkowało pozwem w tej sprawie.

Strona pozwana nie zanegowała przy tym w sposób skuteczny wysokości dochodzonej pozwem kwoty i prawidłowości obliczeń banku. Dochodzona kwota znajduje oparcie w wyciągu z ksiąg bankowych nr (...) (k.22) w historii operacji (k.172 -179), jak też dokumencie obrazującym rozliczenie kredytu z uwzględnieniem wszystkich wpłat, zarachowań, wysokości odsetek (214-219) i kolejnym dokumencie tego typu (k.249-255). W tej sytuacji zgłoszone żądanie było uzasadnione i znajdowało oparcie w art. 69 ust. 1 ustawy - Prawo bankowe.

Odnośnie zarzutu z punktu 10 apelacji wskazać należy, choć wyciąg z ksiąg bankowych nie ma mocy dokumentu urzędowego, określonej w art. 244 § 1 k.p.c. to jednak stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. i zgodnie z regulami art. 233 § 1 k.p.c. podlega ocenie razem ze wszystkimi innymi dowodami, a w związku z tym może stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Strona powodowa na poparcie swych twierdzeń przedłożyła jednak nie tylko wyciąg z ksiąg Banku, lecz także i powyżej wskazane dowody. Wszystkie te dokumenty dowodzą istnienia wymagalnego roszczenia powoda i nie wzbudzały wątpliwości Sądu Apelacyjnego. Pozwany nie kierował pod ich adresem żadnych konkretnych zarzutów.

Negowanie w apelacji wysokości roszczenia poprzez odwołanie się tylko do wyciągu z ksiąg banku z pominięciem pozostałych dowodów nie mogło odnieść zatem skutku, choć dodać należy, że wyciąg ten w świetle pozostałych dowodów należało uznać za całkowicie wiarygodny.

Z powyższych względów apelację pozwanego, jako niezasadną, należało oddalić na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach instancji odwoławczej postanowiono na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i w oparciu o § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018. 265).

(...)